·8·

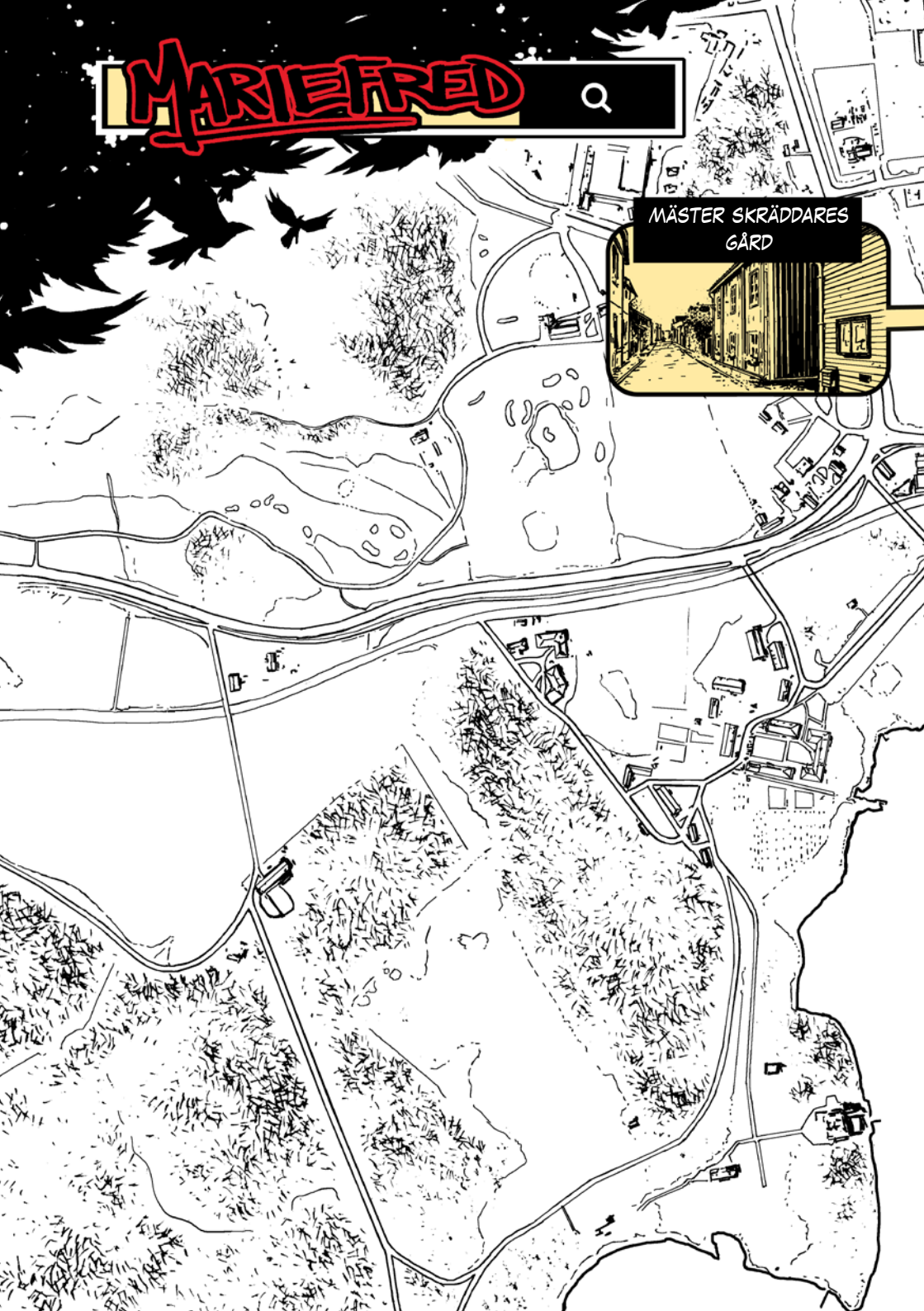
VITORMEN

ÅSA LARSSON & INGELA KORSELL

HENRIK JONSSON

BONNIER
CARLSEN

MARIEFRED
MÄSTER SKRÄDDARES GÅRD

HIMLABACKEN
SKOLAN
MARIEFREDS KYRKA
ESTRIDS & MAGNARS HUS
GRIPSHOLMS SLOTT
N
W
E
S

KAPITEL 248

God jul, din lilla förrädare!

IRIS VAKNAR. HON sitter upp och någon rullar henne framåt. Sitter hon i en rullstol? Nu stannar hon.

Hon försöker öppna ögonen, men ljuset från lysrören i taket är så bländande att det blixtrar av smärta i huvudet. Hon kisar försiktigt. Som i en dimma ser hon en blankputsad diskbänk. På den står flaskor med pumptvål och desinfektionsmedel. Det luktar sjukhus.

Iris sluter ögonen igen, hostar till och börjar prata:

– Var är jag?

Hela kroppen värker och tungan klistrar sig mot gommen i hennes torra mun.

Hon försöker röra sig, men upptäcker att hon är fastspänd i rullstolen.

– Är jag på ett sjukhus? kraxar hon. Har jag varit med om en olycka?

Bakom sig hör hon hur någon rör sig. Klackar mot golvet. KLICK-KLICK-KLICK.

– Hallå! Snälla, svara! Varför är jag fastspänd? Har jag brutit ryggen? Jag … jag ser inget. Ljuset är så starkt.

Hon hör plinget från en surfplatta som slås på.

Så börjar en bekant melodi spelas. *Bjällerklang, bjällerklang, hör dess dingle-dång.*

En våg av onda aningar far igenom henne. Vem spelar julmusik istället för att prata med en patient som vaknar upp efter en olycka? Det är något som inte stämmer. Hon tvingar upp ögonen. Blicken landar på hennes armar och ben. Hon sitter fast i stolen med flera varv silvertejp.

Nej, jag har inte varit med om en olycka, tänker Iris. Det här är inget sjukhus.

Bakom henne är det någon som nynnar med i julmusiken. *Bjällerklang, bjällerklang, na na na na naaaaa …*

Iris hjärna börjar arbeta snabbare. Försöker minnas.

Hon kommer ihåg att galningarna med munskydd

omringade henne. Men hon smet undan. Någon lockade in henne genom en mörk glipa mellan husen på gatan. Och sedan … hon har ett suddigt minne av att hon drogs in i en bil.

I samma stund närmar sig klackarna. Personen bakom tar tag i rullstolens handtag. Den snurrar runt.

Iris kisar. Framför henne står någon klädd i röd klänning och vit sköterskerock. Nu minns Iris. Det var den där tanten som tvingade in henne i bilen. Men sedan då? Minnet är som ett svart hål.

Kvinnan lutar sig ner över Iris. Hennes ansikte kommer så nära att deras nästippar nästan möts.

Svarthäxan! tänker Iris. Jag har blivit kidnappad av svarthäxan.

– Äntligen är du vaken, säger kvinnan och ett litet leende spelar i hennes mungipa. Det är mycket roligare att fira julafton när man är två. God jul, din lilla förrädare.

KAPITEL 249

Du kan inte skada mig, begriper du?

IRIS FÖRSÖKER VRIDA sig loss, men det går inte. Fingrarna är så hårt fasttejpade att det känns som om de är ingjutna i betong.

Kvinnan skrattar henne rakt i ansiktet. Sedan tar hon tag i rullstolens handtag på ryggstödet och svänger runt med Iris samtidigt som hon sjunger med i *Hej tomtegubbar, slå i glasen och låt oss lustiga vara!*

Rummet snurrar runt Iris. Hon kan inte göra några magiska rörelser med fingrarna. Men hon slungar ur sig en rad besvärjelser och formler mot svarthäxan. Uttalar orden med all sin kraft.

Hon försöker få loss sina fingrar med en befrielseramsa. Inget händer. Hon försöker med en formel för att slå omkull kvinnan i sköterskerocken. Hon försöker förlama henne, få taket att rasa ner över henne. Absolut ingenting händer.

– Vilken dans! ropar kvinnan och snurrar vilt på rullstolen. Jag älskar verkligen jultraditioner. Vi borde skaffa en gran.

Rullstolen krockar mot väggen. DUNK.

Plötsligt verkar svarthäxan tappa all lust för julldanser. Hennes mungipor åker ner och hon tar ett steg bakåt och sjunker ner på sin kontorsstol.

Iris ropar ut en sista trollformel, men då sätter kvinnan händerna bestämt i midjan och hennes blodröda mun mumlar fram några korta ord.

Iris tappar tvärt rösten. Inte ett ljud kommer över hennes läppar, hon har blivit helt stum.

– Lyssna noga nu, säger kvinnan och visar sina tänder likt en varg som drar upp sina läppar i en hotfull morrning. Jag har en skyddsbesvärjelse mot all djävulskap som din lilla mushjärna kan komma på. Du kan inte skada mig, begriper du? Nicka om du förstår vad jag säger.

Iris nickar. Hon sneglar åt sidorna. Nä, det här är

inget sjukhus, men det är ändå något slags läkarmottagning. I mitten av rummet står en brits som patienter brukar ligga på. På väggen finns en vit affisch med svarta bokstäver som blir mindre och mindre för varje rad, en sådan som används för synkontroll. Och på svarthäxans vita rock sitter en namnbricka på bröstfickan. På den står det med stora bokstäver:

”SKOLSKÖTERSKA MARGARETA MELANDER”

En skolsköterskemottagning, tänker Iris.

Och nu förstår hon vem hennes kidnappare är. Alrik och Viggo berättade ju att de ett tag misstänkte deras skolsköterska för att ha tillverkat bjäran. De låtsades till och med leta efter förrymda spindlar i hennes lägenhet. Sedan upptäckte de att det var hon, Iris, som hade gjort bjäran. Och då drog de slutsatsen att skolsköterskan var oskyldig, sa de. Så fel de hade.

Vad var det de kallade henne? Maggan Migrän!

– Du är inte feg, säger Maggan Migrän till Iris. Det måste jag erkänna. Jag trodde nog att du hade flytt från stan när du inte svarade på mina meddelanden. Det hade nog varit smartare. För dig alltså.

Hon skakar på huvudet och ser föraktfullt på Iris.

– Det började ju så bra, säger hon. Du gjorde som jag sa, hittade mylingens kropp och tog bort saxen,

drogade Alrik Delling och släppte ut bjäran. Men sedan anslöt du dig till de där två gamla russinen som vaktar biblioteket. Förlorarlaget. Ärligt talat, vad trodde du? Att jag inte skulle få tag på dig?

Iris försöker inte ens svara. Hon sitter stilla och anstränger sig så att rädslan inte ska lysa ur hennes ögon.

– Visstja, ler Maggan Migrän och gör en handrörelse mot Iris. Varsågod och prata nu, men sitt inte och skrik formler och bråka. Jag avskyr bråkiga ungar.

– Vadå förlorarlaget? säger Iris så kaxigt hon kan. Jag är gärna med i det lag som har biblioteket. Jag har varit där. Det har inte du.

– Tänk att där har du fel, säger Maggan Migrän och får något drömmande i blicken. Jag var där när jag var en liten flicka. Och jag kommer snart in där igen. Med din hjälp. Det är faktiskt din julklapp till mig. Men först . . .

Hon lutar sig fram och gräver i Iris jackfickor. Hon får fram Iris mobil och ett fotografi.

– Vem är det här då? frågar Maggan Migrän och håller upp fotografiet. Du och . . . en liten syster? Vad kan hon heta?

Iris blir kall inombords. Ja, fotografiet föreställer henne själv med armen om sin lillasyster.

Varför sparade jag fotot? tänker hon. Jag borde ha bränt det.

– Svara! säger Maggan Migrän och viftar med fotografiet framför Iris ansikte så att det smäller mot hennes näsa.

Iris biter ihop tänderna. Hon dör hellre än talar om för Maggan Migrän vad hennes syster heter.

– Det spelar ingen roll, säger Maggan Migrän och ler slugt. Du kommer att berätta det för mig snart. Och din mobil har jag också nytta av.

Maggan Migrän pillar upp tejpen runt Iris tumme, trycker den mot skärmen och låser upp mobilen. Sedan knappar Maggan Migrän in ett meddelande.

– Så där! Nu fick dina vänner en hejdåhälsning, säger hon. Så att de inte letar efter dig. Men nu är det dags för lite jullekar, eller hur? Vad sägs om … Memory?

Maggan Migrän drar upp en bok ur fickan på sköterskerocken. Iris läser titeln. *Örtmedicin och läkeväxter* heter den.

– Den här fick jag av russinens idiot till bror, säger Maggan Migrän. Sedan skickade jag honom på en flygtur. Lilla Henry. Han var verkligen …

Hon kacklar till och torkar bort några skrattårar under ögonen innan hon fortsätter:

– … han var verkligen usel på att flyga. Hur som helst, jag har tröttnat på att försöka öppna biblioteket utifrån. Tiden pulsar och jag har skrämt upp folk med alla möjliga väsen. Ändå håller den där gamla skyddsbesvärjelsen. Men jag råkar veta att det vilar ett odjur under golvet i biblioteket. Det sov där redan innan biblioteket byggdes. Det ligger innanför skyddet, förstår du? Alltså kan man öppna biblioteket inifrån genom att väcka odjuret.

Maggan Migrän knackar med sin långa, lackade nagel på bokomslaget.

Då ramlar något ur boken. Ner på golvet. KLING! låter det. Iris stirrar. Det är ett mynt. Och hon känner igen det.

Viggos ihåliga trollerimynt!

KAPITEL 250

Viggo Delling är en förrädare!

VIGGOS TROLLERIMYNT! TÄNKER Iris och stirrar på det ihåliga myntet som fallit ur boken *Örtmedicin och läkeväxter.*

Maggan Migrän tar upp det, vrider och vänder på myntet några gånger innan hon tappar intresset och lägger det på diskbänken. Sedan fortsätter hon att bläddra i boken.

Myntet ligger där på diskbänken och blänker. Viggo håller jämt på och trixar med det. Hur har det hamnat i en bok som någon har stulit från det magiska biblioteket?

Iris tänker så det knakar. Maggan Migrän sa att hon hade fått boken av Hej-Henry, men Iris vet att Hej-Henry aldrig var nere i det hemliga biblioteket. Men det har Viggo varit. Många gånger. På något sätt är Viggo inblandad i att Maggan Migrän har fått den där boken. Viggo Delling är en tjuv och förrädare. Så måste det vara.

– I den här boken står det hur man väcker odjuret under biblioteket, säger Maggan Migrän. Det är bara det att de magiska formlerna för att göra det är skrivna i kod. Texten går inte att begripa! Jag måste ha tag i kodnyckeln för att tyda texten. Och den har du.

Odjur? tänker Iris. Kodnyckel?

– Du har varit i biblioteket, säger Maggan Migrän. I taket finns en lång bokstavsslinga. Det är kodnyckeln. Om du läser den högt för mig, bokstav för bokstav, så släpper jag dig fri.

Iris drar djupt efter andan.

Hon kommer aldrig att låta mig gå, tänker hon.

Maggan Migrän lutar sig fram och väser i Iris öra. Iris ryser när hon känner värmen från Maggan Migräns andedräkt mot halsen.

– Okej då, du förstår säkert att jag inte kommer att låta dig gå. Men om du ger mig kodnyckeln, så låter jag

din syster leva. När jag tar över biblioteket kommer jag att döda väktarna och deras vänner.

Iris tänker allt vad hon orkar. Hon minns att det finns en slinga med bokstäver i taket, men bokstäverna bildar inga ord. Hur ska hon kunna komma ihåg dem?

Iris skakar på huvudet.

– Det är omöjligt, säger hon. Det är bara slumpvisa bokstäver huller om buller.

Maggan Migräns ögon smalnar.

– Du ljuger, säger hon. Din hjärna är ung och frisk. Du har extremt gott minne, kan en massa formler och ramsor utantill.

– Jag ljuger inte.

– Bla bla blaaa, säger Maggan Migrän. Då gör vi det här på ett annat sätt. Det är ju ändå julafton och då ska man ha roligt.

Maggan Migrän tar fram en stor resväska som står gömd under skrivbordet. Hon öppnar den och inuti ligger en massa sminkburkar och tuber med hudkrämer. Men alla förpackningar ser väldigt nötta ut.

– Mitt häxapotek, säger Maggan Migrän stolt. Det är ett bra sätt att dölja det. Vilken kvinna har inte en massa smink?

Maggan Migrän sträcker sig mot en stor pappers-

ask som ligger på en rullvagn. Asken är proppfull av sprutor. Hon tar en spruta och sticker ner den i en av sminkburkarna och suger upp en grumlig gul vätska.

– Jag har knappt fått använda mina brygder och hopkok, säger Maggan Migrän och knackar med fingret på sprutan. Men jag hade faktiskt glädjen att förgifta några pannkakor i skolmatsalen för ett tag sedan, även om det var fel unge som åt dem.

Maggan Migrän befriar Iris arm från tejpen.

– Jag har jobbat som skolsköterska sedan i våras, fortsätter hon, och det har varit en utmärkt täckmantel. Men det är *galet* tråkigt att ta hand om ungar som kommer hit och grinar över skrubbsår och huvudvärk. Och utbrända lärare som gnäller. Du vet, bota och trösta är inte riktigt min grej. Men nu du! Hädanefter blir det något annat än plåster och huvudvärkstabletter!

Iris biter ihop när Maggan Migrän sticker henne. Med fasa ser hon hur nålen tränger igenom skinnet och den gulgråa vätskan försvinner in i blodådern.

– Vad är det där? flämtar Iris. Vad är det du har gett mig?

– Lite sanningsserum, säger Maggan Migrän nöjt.

Mitt eget recept. Med det i kroppen kan man inte låta bli att säga sanningen.

Maggan Migrän lutar sig tillbaka i stolen.

– Så … vem är flickan på fotografiet och vad heter hon?

Iris öppnar munnen för att be Maggan Migrän dra åt helvete. Men till sin förskräckelse hör hon sig själv säga, helt utan att hon vill eller kan styra det:

– Det är min syster. Hon heter Gloria Ackermand.

– Duktig flicka, ler Maggan Migrän. Är det inte underbart när man sitter ner så här på julafton och riktigt får lära känna varandra. Så … nu ska du berätta allt för mig om Estrid och Magnar Mimer och biblioteket. Vi har gott om tid. Ingen vet att vi är här. Och jag tog in dig genom personaldörren. Onödigt att vi syntes i övervakningskameran vid stora ingången, eller hur? Så vad ska vi börja prata om, du och jag? Kanske om de där snorungarna, Alrik och Viggo Delling.